

PÒRTIC

Amb el lliurament als lectors d'aquest número 213 de Quaderns de Pastoral tanquem idealment el curs commemoratiu dels 40 anys de la fundació del Centre d'Estudis Pastorals de les diòcesis catalanes, el CEP, fundat l'any 1968.

En aquest número hi podreu trobar la ressenya de la celebració principal d'aquest aniversari, que va tenir lloc el 27 d'octubre de l'any passat, en el marc de la inauguració del curs 2008-2009.

Aquella jornada va ser el moment de la memòria i l'agraïment, més de portes endins, vers les persones que van fundar i impulsar en diferents etapes de la seva història aquesta institució de l'Església catalana al servei de la pastoral. Abans hi havia hagut un altre moment, més de portes enfora, que va ser l'organització –juntament amb la Facultat de Teologia de Catalunya– d'un congrés de teologia pastoral sobre el tema de *La parròquia, comunitat missionera*. D'aquesta manera volíem expressar que no ens movíem pas en l'àmbit de la nostàlgia i el record enyoradís de passats temps millors, sinó amb una clara voluntat de present i de futur, de continuar servint la reflexió i la renovació pastoral de les nostres esglésies.

El número que teniu a les mans conté, doncs, una secció important de "memòria deguda" a càrrec principalment del qui durant molts anys ha estat col·laborador important en les activitats del centre i, des de fa ja quasi un decenni, n'és el secretari, el P. Antoni M. Serramona, de l'Oratori de sant Felip Neri, i de la cap de redacció de la revista, la sra. Anna-Bel Carbonell. Les seves aportacions escrites ens ajuden a guardar la memòria del que han estat aquests quaranta anys del Centre. Com dèiem el dia de la celebració, algú pot preguntar-se: i per què celebrar els 40 anys? I donàvem una doble resposta: la seriosa –perquè quaranta anys és un període que permet conservar encara la memòria viva; perquè encara, gràcies a Déu, tenim entre nosaltres molts dels protagonistes d'aquesta història, i podem recordar amb molta proximitat aquells estimats absents que ja no són entre nosaltres (ACS). També perquè amb la fragilitat que ha tingut la recent història social i eclesial de Catalunya no anem pas sobrats de motius de celebració i d'augmentar també la nostra autoestima– com ara es diu tant. Som un país petit i una Església "sense el relleu d'altres èpoques", com recordava el

missatge final del Concili Provincial Tarraconense (4 de juny 1995), però això no vol dir que no tinguem motius d'agraïment i satisfacció íntima i humil per la bona intuïció i el treball ben fet dels qui ens han precedit i que tan bon servei ha fet a la causa de l'evangeli a les nostres terres. (També donàvem una resposta un pèl irònica a la pregunta de per què celebrar els 40 anys: dèiem si fa no fa com aquells matrimonis que també s'anticipen a celebrar abans d'hora el seu jubileu: "no sabem com arribarem als cinquanta... i ara que encara podem, no deixem de donar-nos ànims...que prou que ens convé).

Aquest acte d'agraïment no va només adreçat a unes persones –que ho tenen ben merescut i de les quals se'n fa esment– sinó també és un acte de record i evocació d'un dels millors moments de la vida eclesial en el passat segle. Aquest any 2009, n'ha fet cinquanta, el 25 de gener, del primer anunci del Concili Vaticà II, fet per Joan XXIII a la basílica de Sant Pau de Roma. Tot el que va venir d'aquell impuls va representar la gran reforma evangèlica de l'Església, la renovació teològica i pastoral, la revisió i la naixença de tantes institucions, entre les quals, modestament, hem d'esmentar el propi Centre d'Estudis Pastoral, així com ara la Facultat de Teologia, o la posada en marxa de la Conferència Episcopal Tarraconense. Aquell impuls va ser un gran moment d'estimació a l'Església i a la humanitat, i d'aquell impuls en volem seguir pouant inspiració i actualització.

En aquesta línia d'actualització podreu llegir i interpretar les altres seccions del present número. La magnífica lliçó inaugural del P. Màxim Muñoz aprofundint en l'estratègia pastoral de sant Antoni M. Claret i mostrant-ne les pistes inspiradores del nostre treball present, i la Miscel·lània, que ens aporta també dues reflexions que eixamplen els nostres horitzons teològics i pastorals. Tot plegat en la línia de continuar la reflexió i el diàleg sobre els reptes que avui ens ocupen.

Amb aquest número de Quaderns acabem, doncs, les commemoracions dels 40 anys. En la celebració festiva vam prendre com a lema d'agraïment la paraula del capítol cinquè de la primera carta de Pere: *pastura amorosament el ramat de Déu*. Amb aquest esperit, amb aquesta voluntat, amb l'ajuda de Déu, tots els qui ara treballam al servei del CEP i de *Quaderns*, ens proposem continuar col·laborant humilment a aquest *ofici d'amor* que és la pastoral.

Josep M. Domingo Ferrerons,
Director del CEP